

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ:
กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี*
FACTORS THAT INFLUENCE THE POLICY IMPLEMENTATION
OF TOURISM COMMUNITY LIFESTYLE: CASE STUDY TOURISM
COMMUNITY LIFESTYLE SURATTHANI PROVINCE

ลลิต แซ่ลิม

Lalin Saelim

พลกฤต แสงอาวุธ

Ponlakrit Sangarwut

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

Suratthani Rajabhat University, Thailand

E-mail: Lalin3looknam@icloud.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ 3) เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนากระบวนการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ เป็นการวิจัยแบบผสม ประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่ดูแลในสถานที่ท่องเที่ยวชุมชน จำนวน 244 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี หัวหน้ากลุ่มงานยุทธศาสตร์และแผนงาน สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านเขาเทพพิทักษ์ ประธานชุมชนท่องเที่ยวบ้านสิงขรและกำนันตำบลบ้านท่าเนียบ จำนวน 5 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับ ดังนี้ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ด้านการสื่อข้อความ ด้านทรัพยากรขององค์การและด้านโครงสร้างของระบบราชการ 2) เปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ จำแนกตามเพศและรายได้ พบว่า โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน จำแนกตามอายุ อาชีพ และพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่าง

* Received 4 February 2021; Revised 13 February 2021; Accepted 3 March 2021

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) แนวทางในการพัฒนากระบวนการการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ ควรมีการสื่อสารประชาสัมพันธ์ผ่านการจัดทำเป็นระบบฐานข้อมูลออนไลน์ และหน่วยงานภาครัฐควรสนับสนุนงบประมาณเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีอิทธิพล, การนำนโยบายไปปฏิบัติ, การท่องเที่ยววิถีชุมชน

Abstract

The objectives of this research article were: 1) to the objectives of this research are 1) to study the factors that influence the policy implementation of tourism community lifestyle. 2) to compare the factors that influence the policy implementation of tourism community lifestyle. 3) to study guidelines for develop to factors that influence the policy implementation of tourism community lifestyle. It is mixed method research include the samples uses in quantitative research namely the staff responsible in tourism community of 244 staff by selecting a purposive sampling using questionnaires as a research tool and collected data. The data were then analyze with descriptive statistic. The qualitative research key informant was Surat Thani Provincial of tourism and sports director, head of group strategy and plans Surat Thani Provincial office of tourism and sports, community cooperative group Ban Khao Theppitak, President of tourism community Ban Singkhon and subdistrict headman Ban Thamniap district form 5 persons by purposive sampling using interview as research tool and collected data using analyze content. The research found that 1) Factors that influence the policy implementation of tourism community lifestyle in overall is at a moderate level. By sorting the average value from descending to the following : the attitude of worker, in the media, organization of resources and the government agencies 2) the comparison factors that influence the policy implementation of tourism community lifestyle. Classified by gender and classified by income found that overall not different. Classified by age, occupation and the place of tourist spot level in overall is significantly different at the level of 0.05 3) The guidelines for develop to policy implementation of tourism community lifestyle, there should be a public relations commecation through an online database management system. The

government agencies should support the budget for sustainable tourism community lifestyle development.

Keywords: Factors That Influence, Policy Implementation, Tourism Community Lifestyle

บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ได้รับความนิยมอย่างสูงทั้งจากนักท่องเที่ยวต่างชาติและชาวไทยด้วยกันเอง ส่วนหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการดำเนินมาตรการและแผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งความเข้มแข็งของปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวของไทย เช่น แหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ วิถีชีวิต วัฒนธรรมและประเพณี ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเข้าไปสัมผัสกับกิจกรรมเหล่านั้น ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประเทศไทยให้ความสำคัญต่อภาคการท่องเที่ยวมาตลอด โดยเฉพาะภายหลังวิกฤติเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 ที่รัฐบาลกำหนดให้ภาคการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของภาคการขับเคลื่อนหลักทางเศรษฐกิจ และได้ประกาศให้ปี 2541 - 2542 เป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย (Amazing Thailand) ซึ่งส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน (ชัยนุวัฒน์ ปูนคำปิ่น และชัยพงษ์ สำเนียง, 2555)

จากข้อมูลของกรมการท่องเที่ยวได้อ้างถึงสถิตินักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ครั้งปีแรกของปี พ.ศ. 2560 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมาพบว่า ภาพรวมนักท่องเที่ยวต่างชาติขยายตัวร้อยละ 4.41 โดยเดือนที่นักท่องเที่ยวขยายตัวสูงสุดคือ มิถุนายน ขยายตัวร้อยละ 11.43 ประเทศไทยมีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติเติบโตเฉลี่ย จากปี พ.ศ. 2556 - 2559 ในอัตราร้อยละ 13.65 ต่อปี โดยสำหรับช่วงครึ่งปีแรกของปี พ.ศ. 2560 จำนวนรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติเท่ากับ 876,682 ล้านบาท และจำนวนชาวไทยท่องเที่ยวภายในประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2556 - 2559 เติบโตเฉลี่ยในอัตราร้อยละ 5.79 ต่อปี สำหรับช่วงครึ่งปีแรกของปี พ.ศ. 2560 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 58 ล้านคน - ครั้งก่อให้เกิดขยายตัวร้อยละ 5.28 จากช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมาตามลำดับและในด้านรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยในช่วงปี พ.ศ. 2556 - 2559 เติบโตเฉลี่ยในอัตราร้อยละ 10.75 ต่อปี โดย ในช่วงครึ่งปีแรกของปี พ.ศ. 2560 จำนวนรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยเท่ากับ 382,000 ล้านบาท และคาดว่า ในปี พ.ศ. 2561 จะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากยิ่งขึ้น (กรมการท่องเที่ยว, 2561)

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวเนื่องความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม จิตวิทยา และการต่างประเทศ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องบูรณาการทุกภาคส่วนเพื่อนำประเทศไทยไปสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพที่เจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพบนพื้นฐานของความเป็นไทยโดยนำรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างยั่งยืน เพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ให้ประเทศไทยเป็นแหล่ง

ท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลกที่เติบโตอย่างแข็งแกร่ง ต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2560 รับทราบการส่งเสริมให้ปี พ.ศ. 2561 เป็น “ปีท่องเที่ยววิถีไทย เก๋ไก๋อย่างยั่งยืน” หรือ “Amazing Thailand Tourism Year 2018” อีกทั้งประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยว ซึ่งได้บัญญัติยุทธศาสตร์ไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – พ.ศ. 2564) บรรจุไว้ในส่วนที่ 4 ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ และยุทธศาสตร์ที่ 9 ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ การดำเนินงานนโยบายด้านต่าง ๆ ภายใต้การลดช่องว่างรายได้ระหว่างภาคและมีการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมมากขึ้น การเพิ่มจำนวนเมืองศูนย์กลางของจังหวัดเป็นเมืองนำอยู่สำหรับคนทุกกลุ่มในสังคม พื้นที่ฐานเศรษฐกิจหลักมีระบบการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และการเพิ่มมูลค่าการลงทุนในพื้นที่เศรษฐกิจใหม่บริเวณชายแดนเป็นประตูเศรษฐกิจเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืนและเกิดผลเป็นรูปธรรม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559)

จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่ขนาดใหญ่เป็นอันดับ 6 ของประเทศไทย และจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่ขนาดใหญ่อันดับ 1 ของภาคใต้ และยังเป็นจังหวัดหนึ่งที่สำคัญของภาคใต้ มีศักยภาพสูงการแข่งขันในระดับนานาชาติ เพราะมีทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมีชื่อเสียงระดับโลก ประเพณีวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และมีสวนโมกขพลารามเป็นแหล่งปฏิบัติธรรมระดับนานาชาติ ที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวระดับโลกได้ ดังนั้น จังหวัดสุราษฎร์ธานีจึงใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการท่องเที่ยวระดับโลกของจังหวัดเพิ่มโอกาสในกระแสการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ เชิงวัฒนธรรม และเชิงสุขภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวอันเป็นเอกลักษณ์จังหวัดให้ตอบรับกระแสการท่องเที่ยวโลก (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี, 2561)

การส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และแนวทางการดำเนินงานการพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ รวมถึงแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยววิถีชุมชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งพันธมิตรประกอบด้วยสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี และเครือข่ายท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อเปิดรับความคิดเห็นจากหน่วยงานภาครัฐ นักวิชาการ นักธุรกิจและเอกชน และกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อบูรณาการความร่วมมือสู่การผลักดันและพัฒนาการท่องเที่ยววิถีชุมชนของจังหวัดสุราษฎร์ธานีให้มีศักยภาพและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ซึ่งส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมากขึ้น (กรมการท่องเที่ยว, 2561)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อแสวงหาข้อเสนอแนะหรือส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีชุมชน วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น และผลกระทบ

ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชน อีกทั้งการนำข้อมูลดังกล่าวเพื่อเป็นข้อเสนอแนะและเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยววิถีชุมชน ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอันจะนำไปสู่การท่องเที่ยววิถีชุมชนที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามข้อมูลทั่วไป
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนากระบวนการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสม (Mixed Method) เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยทำการเก็บข้อมูลแบบเจาะจง ใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ โดยทำการศึกษาในสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (โซนขุนเขา) 8 พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยว ณ สถานที่ท่องเที่ยวโดยชุมชน จำนวนทั้งหมด 244 คน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม มี 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ และพื้นที่ท่องเที่ยว มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิดให้เลือกตอบ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 4 ด้าน ประกอบด้วย การสื่อข้อความ ทรัพยากรขององค์การทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน และโครงสร้างของระบบราชการ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) ผู้ศึกษานำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีส่งถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล ณ แหล่งท่องเที่ยวชุมชน 8 ชุมชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 2) ผู้ศึกษาลงพื้นที่เก็บแบบสอบถามจากแหล่งท่องเที่ยวชุมชนทั้ง 8 ชุมชน 3) เมื่อได้รับแบบสอบถามคืน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล และนำแบบสอบถามไปทำการวิเคราะห์ผลการศึกษาต่อไป

1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows Version 17.0 เพื่อการวิเคราะห์ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ดังนี้

1.4.1 วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เพศ อายุ อาชีพ รายได้ และพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ใช้วิธีการวิเคราะห์โดยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปตารางประกอบการอธิบาย

1.4.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย การสื่อข้อความ ทรัพยากรขององค์กร ทักษะคติของผู้ปฏิบัติงาน และโครงสร้างของระบบราชการ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำเสนอในรูปตารางประกอบการอธิบาย

1.4.3 วิเคราะห์การเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ของผู้ตอบแบบสอบถามทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติ T - Test + One Way ANOVA

1.4.4 วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี หัวหน้ากลุ่มงานยุทธศาสตร์และแผนงาน กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านเขาเทพพิทักษ์ ประธานชุมชนท่องเที่ยวบ้านถ้ำสิงขร และกำนัน ต.บ้านท่าเนียบ อ.คีรีรัฐนิคม จ.สุราษฎร์ธานี จำนวน 5 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปโดยถามในประเด็นต่อไปนี้ คือ ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์ ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน ตำแหน่งงาน และระดับการศึกษา

ตอนที่ 2 แนวทางในการพัฒนาของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษานำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีส่งถึง ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี หัวหน้ากลุ่มงานยุทธศาสตร์และแผนงาน กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านเขาเทพพิทักษ์ ประธานชุมชนท่องเที่ยวบ้านถ้ำสิงขร และกำนัน ต.บ้านท่าเนียบ อ. ศิริรัฐนิคม จ.สุราษฎร์ธานี เพื่อขอความร่วมมือจัดเก็บข้อมูลการวิจัย ผู้ศึกษาทำการสัมภาษณ์ด้วยตัวเอง โดยใช้คำถามปลายเปิดดำเนินการวิจัยดังนี้

2.3.1 ขออนุญาตและนัดหมายกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการสัมภาษณ์

2.3.2 แนะนำตัวและชี้แจงวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์

2.3.3 ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเป้าหมาย โดยจัดบันทึกข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

2.3.4 นำแบบสอบถามที่ได้จากการสัมภาษณ์มาตรวจสอบความสมบูรณ์และถูกต้อง และนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาตีความและวิเคราะห์ข้อมูล

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.4.1 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาถอดเสียงและบันทึกเป็นข้อความ

2.4.2 นำข้อความจากการสัมภาษณ์และการจดบันทึกมาจำแนกเป็นประเด็นและเรียบเรียงเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

2.4.3 วิเคราะห์คำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้เทคนิคการ วิเคราะห์เนื้อหา ประกอบบริบท

2.4.4 สังเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยและนำเสนอต่อไป

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n = 244)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	153	62.7
หญิง	91	37.3
รวม	244	100.00
อายุ		
20 - 30 ปี	6	2.5
31 - 40 ปี	84	34.4
41 - 50 ปี	123	50.4
51 ปีขึ้นไป	31	12.7
รวม	244	100.00
อาชีพ		
ข้าราชการ	82	33.6
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	27	11.1
พนักงานเอกชน	5	2.0
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	71	29.1
นักเรียน/นักศึกษา	3	1.2
แม่บ้าน	33	13.6
อื่น ๆ โปรดระบุ.....	23	9.4
รวม	244	100.00
รายได้		
ต่ำกว่า 10,000	37	15.2
10,001 – 15,000	77	31.5
15,001 – 20,000	120	49.2
20,001 บาทขึ้นไป	10	4.1
รวม	244	100.00
พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว		
บ้านยวนสาว	50	20.5
ถ้ำสิงขร	8	3.3
คลองน้ำใส	10	4.1
ป่าต้นน้ำบ้านน้ำลาด	54	22.1
บ้านถ้ำผึ้ง	20	8.2
เขื่อนรัชชประภา	20	8.2
เขารูปหัวใจ (วัดเขาพัง)	20	8.2
สวนน้ำจันทระกะพ้อ	62	25.4
รวม	244	100.00

ตารางที่ 1 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุตั้งแต่ 41 - 50 ปี ประกอบอาชีพเป็นข้าราชการ มีรายได้ระหว่าง 15,000 - 20,000 บาท และพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวสวนน้ำจันทร์กระพ้อจะมีเจ้าหน้าที่มากที่สุด

1. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยภาพรวม ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ

ตัวชี้วัดการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ		
	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
	\bar{x}	S.D.	
1. การสื่อข้อความ	3.44	.56	มาก
2. ทรัพยากรขององค์กร	3.34	.73	ปานกลาง
3. ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน	3.45	.42	มาก
4. โครงสร้างของระบบราชการ	3.28	.58	ปานกลาง
ภาพรวม	3.38	.57	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.38$) เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านทักษะของผู้ปฏิบัติงาน ($\bar{x} = 3.45$) ด้านการสื่อข้อความ ($\bar{x} = 3.44$) ด้านทรัพยากรขององค์กร ($\bar{x} = 3.34$) และด้านโครงสร้างของระบบราชการ ($\bar{x} = 3.28$) ตามลำดับ

ผลการศึกษาการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ รายด้าน พบว่า

1.1 ด้านการสื่อข้อความ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับตามรายชื่อจากมากไปหาน้อย คือ ท่านมีความเข้าใจในนโยบายการท่องเที่ยววิถีชุมชน มีการกระจายข่าวสารของการท่องเที่ยววิถีชุมชนผ่านระบบอินเตอร์เน็ต ท่านมีแบบแผนและมีแนวทางการดำเนินงานตามนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชน ท่านคิดว่านักท่องเที่ยวเกิดความรู้จักความเข้าใจในวิถีชีวิตของคนในชุมชนมากขึ้นหลังจากที่มาเยือนสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชน ท่านมีความเข้าใจอย่างดีถึงแนวทางการปฏิบัติงานผ่านกระบวนการต่าง ๆ ของการท่องเที่ยววิถีชุมชน ท่านมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องการท่องเที่ยววิถีชุมชนกับพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ และท่านได้ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยววิถีชุมชนและวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่นให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือน

1.2 ด้านทรัพยากรขององค์กร พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับตามรายชื่อจากมากไปหาน้อย คือ การปฏิบัติงานมีการบูรณาการทรัพยากรกับทุกฝ่ายเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่าง

ยั่งยืน พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวมีผู้ดูแล/ผู้ปฏิบัติงานเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว มีการใช้ระบบอินเตอร์เน็ตเพื่อเชิญชวนนักท่องเที่ยว เข้ามาท่องเที่ยวภายในชุมชน พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวของท่านมีอัตลักษณ์และวิถีชีวิตที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวของท่านได้จัดทำแผนปณิธาน/แผนพับหรือจัดรายการในรูปแบบการนำเที่ยวเพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยววิถีชุมชน พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวของท่านมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการสร้างศักยภาพในการแข่งขันทางการท่องเที่ยววิถีชุมชน และขอท่านคิดว่าได้รับงบประมาณเพียงพอในการพัฒนาและส่งเสริมสถานที่ท่องเที่ยว

1.3 ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับตามรายชื่อจากมากไปหาน้อย คือ ท่านคิดว่าการท่องเที่ยววิถีชุมชนทำให้วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นดีขึ้น ท่านคิดว่าการท่องเที่ยววิถีชุมชนทำให้ทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน การท่องเที่ยววิถีชุมชนก่อให้เกิดความรักและความสามัคคี ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้ชาวบ้านเกิดความหวงแหนในขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมท้องถิ่น พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวได้เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยววิถีชุมชน ท่านมีเป้าหมายชัดเจนในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ทางการท่องเที่ยววิถีชุมชน และขอสภาพแวดล้อมการปฏิบัติงานส่งผลให้เกิดภาวะกดดันและส่งผลให้ท่านเกิดความเหนื่อยล้าในการปฏิบัติงาน

1.4 ด้านโครงสร้างของระบบราชการ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับตามรายชื่อจากมากไปหาน้อย คือ การดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ ท่านมีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีชุมชน หน่วยงานภาครัฐมีการติดต่อเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยววิถีชุมชน หน่วยงานภาครัฐมีกฎหรือระเบียบข้อบังคับทางการท่องเที่ยววิถีชุมชน หน่วยงานภาครัฐมีแบบแผนในการปฏิบัติงานทางการท่องเที่ยววิถีชุมชน ท่านไม่สามารถปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบราชการได้ และขอท่านมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยววิถีชุมชน

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า

2.1 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านโครงสร้างของระบบราชการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .05 ด้านการสื่อข้อความ ด้านทรัพยากรขององค์การ และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ไม่แตกต่างกัน

2.2 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามอายุ พบว่า โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าการสื่อข้อความ ทรัพยากรขององค์กร และโครงสร้างของระบบราชการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ไม่แตกต่างกัน

2.3 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามอาชีพ พบว่า โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าการสื่อข้อความ ทรัพยากรขององค์กร ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน และโครงสร้างของระบบราชการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.4 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามรายได้ โดยภาพรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านทรัพยากรขององค์กร ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน และด้านโครงสร้างของระบบราชการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนด้านการสื่อข้อความไม่แตกต่างกัน

2.5 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการสื่อข้อความ ด้านทรัพยากรขององค์กร ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน และด้านโครงสร้างของระบบราชการ ทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. แนวทางในการพัฒนากระบวนการ การนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ควรจัดสรรงบประมาณให้แต่ละจังหวัด เพื่อดำเนินการอบรมภาคส่วนที่มีการเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน อบรมเครือข่ายการจัดประชุมเพื่อระบุความต้องการของตนเอง เพื่อให้เป็นรูปธรรมและจัดทำแผนงานและบรรจุไว้ในยุทธศาสตร์ การท่องเที่ยวฉบับเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับแหล่งท่องเที่ยว การเจริญเติบโตของการท่องเที่ยวเจริญเติบโตอย่างมีขอบเขตเพื่อเป็นหลักประกันว่าการท่องเที่ยวจะช่วยสร้างรายได้และจะก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รวมถึงการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างประหยัดต้องคำนึงถึงต้นทุนอันเป็นคุณค่าและรักษาระบบนิเวศกับสิ่งแวดล้อมไว้เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่มั่นคงและยั่งยืนต่อไป

แนวทางต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี รายด้านพบว่า

ด้านการสื่อข้อความ “นำเสนอความเป็นตัวตนของคนท้องถิ่น (การสร้างสตอรี่) ของชุมชนให้เป็นที่รู้จักโดยคนในชุมชนต้องเสนอข้อมูล ประวัติศาสตร์ของชุมชนอย่างภาคภูมิใจใน

ตัวตน เพื่อนำมาเล่าให้นักท่องเที่ยวผ่านการร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว หรือการแสดงออกทางกายภาพ เช่น การประดิษฐ์ของใช้เพื่อให้นักท่องเที่ยวจะได้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาของชุมชน” (ทิฆัมพร สุทธิอุดมรัตน์, 2563)

ด้านทรัพยากรขององค์การ “งบประมาณที่ได้มาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้มาจากหน่วยงานภาครัฐ เมื่อนำมาจัดสรรเพื่อจัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอ จึงทำได้เพียงสิ่งอำนวยความสะดวกบางอย่างเท่านั้น บางครั้งจึงเลือกสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นแก่นักท่องเที่ยวก่อนในอันดับแรก” (สุภาภรณ์ สุทธิกิจ, 2563)

ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน “สภาพแวดล้อมในการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน ขององค์กรที่เกี่ยวข้อง หรือสภาพแวดล้อมในการทำงานของเครือข่ายชุมชน ย่อมส่งผลให้เกิดความกดดัน ความเหนื่อยล้าเพราะการทำงานด้านการท่องเที่ยวเราต้องทำอย่างต่อเนื่อง เราจะต้องมีการประชาสัมพันธ์เชิงรุกและจะต้องมีการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวในงานต่าง ๆ วิธีการที่จะทำให้สภาพแวดล้อมในการทำงานลดภาวะความกดดันและความเหนื่อยล้า จะต้องมีการจัดบรรยากาศให้มีความเหมาะสม มีการจัดแบ่งเวลาในการพักผ่อน เป็นสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงาน เอื้อต่อการได้เปรียบความคิดเห็น สภาพแวดล้อมเหล่านี้จะทำให้เกิดองค์ความรู้” (กิตติ มิลำเอียง, 2563)

ด้านโครงสร้างของระบบราชการ “โครงสร้างของระบบราชการเปิดโอกาสให้กลุ่มชุมชนเข้ามามีสิทธิ์ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับหน่วยงานราชการมากขึ้น โครงสร้างของระบบราชการเอื้อต่อการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับหน่วยงานราชการมากขึ้น ปัญหาที่พบเจอคือ กลุ่มท่องเที่ยวชุมชน ไม่มีเวลา เวลาไม่ตรงกันที่จะสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไม่ทั่วถึง ตัวแทนที่จะเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้จะต้องเป็นตัวแทนของกลุ่มชุมชนนั้น ๆ เช่น ประธานกลุ่มที่ได้จากการคัดเลือกของสมาชิกกลุ่ม” (กิตติ มิลำเอียง, 2563)

อภิปรายผล

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาการท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ด้านการสื่อข้อความ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความคิดเห็นภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วาสนา ปาปะตั้ง การพัฒนารูปแบบการนำนโยบายไปสู่ปฏิบัติโดยประยุกต์รูปแบบการพัฒนาองค์การสำหรับกองแบบแผน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผลการวิจัย พบว่า หลังจากนำรูปแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติไปใช้ บุคลากรกองแบบแผนมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับรูปแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยรวมและเป็นรายด้าน ด้านการสื่อสาร ผู้ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ด้านทรัพยากรขององค์การ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (วาสนา ปาปะตั้ง, 2552) ซึ่งสอดคล้องกับ

แนวคิดของ อัชฎาฐ พรชัย ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การนำนโยบายไปปฏิบัติ: ศึกษาเฉพาะกรณี โครงการธนาคารประชาชนของธนาคารออมสินสำนักงานใหญ่ จากการศึกษาวิจัยพบว่า ทรัพยากรนโยบายอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากบุคลากรมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และบุคลากรบางส่วนยังไม่เข้าใจนโยบายอย่างชัดเจน ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน จากค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยปกติ พบว่า ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีอิทธิพลต่อความสำเร็จมากที่สุด (อัชฎาฐ พรชัย, 2549) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อิทธิชัย สีดำ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในจังหวัดปัตตานี จากการศึกษาวิจัย พบว่า ระดับปัจจัยสู่ความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติอยู่ในระดับสูง คือ ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (อิทธิชัย สีดำ, 2553)

ด้านโครงสร้างของระบบราชการ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนิตา ฐิติภากร ได้วิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบความโปร่งใสในการบริหารงานของเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ” พบว่าความโปร่งใสของเทศบาลตำบลอยู่ในระดับปานกลาง (ธนิตา ฐิติภากร, 2546)

2. การเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมพบว่า ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านโครงสร้างของระบบราชการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .05 ด้านการสื่อข้อความ ด้านทรัพยากรขององค์การ และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัฐกร กลิ่นอุบล ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีไปสู่การปฏิบัติ กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีความเห็นว่า ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานของนโยบาย ปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบาย ปัจจัยด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรต่าง ๆ ปัจจัยด้านคุณสมบัติของหน่วยงาน ปัจจัยด้านสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ปัจจัยด้านบุคลากรที่รับผิดชอบ มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน รวมทั้งผลของความสำเร็จจากการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติก็ไม่แตกต่างกันด้วย (รัฐกร กลิ่นอุบล, 2551)

3. แนวทางในการพัฒนากระบวนการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า จัดสรรงบประมาณให้แก่แต่ละจังหวัดเพื่อดำเนินการอบรมภาคส่วนที่มีการเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน อบรมเครือข่าย การจัดประชุมเพื่อระบุความต้องการของตนเอง เพื่อให้เป็นรูปธรรมและจัดทำแผนงานและบรรจุไว้ใน

ยุทธศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของ กิตติ มิลาเอียง กล่าวว่า “ควรจัดสรรงบประมาณให้แต่ละจังหวัดเพื่อดำเนินการอบรมภาคส่วนที่มีการเกี่ยวข้องและจัดประชุมเพื่อระบุนความต้องการของตนเอง เพื่อให้เป็นรูปธรรมและจัดทำแผนงานและบรรจุไว้ในยุทธศาสตร์” การท่องเที่ยว นับเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับแหล่งท่องเที่ยว การเจริญเติบโตของการท่องเที่ยวเจริญเติบโตอย่างมีของเขตเพื่อเป็นหลักประกันว่า การท่องเที่ยวจะช่วยสร้างรายได้และจะก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รวมถึงการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างประหยัดต้องคำนึงถึงต้นทุนอันเป็นคุณค่าและรักษาระบบนิเวศกับสิ่งแวดล้อมไว้เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่มั่นคงและยั่งยืนต่อไป (กิตติ มิลาเอียง, 2563) ซึ่งสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของ สุจิน นาคบำรุง กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ก่อให้เกิดผลทางเศรษฐกิจโดยการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่มีความมั่นคงยั่งยืนต้องใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและต้องคำนึงถึงต้นทุนเป็นคุณค่าและการท่องเที่ยวต้องไม่ก่อให้เกิดผลกระทบภายในชุมชน แต่จะก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น” (สุจิน นาคบำรุง, 2563)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสม (Mixed Method) เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยทำการเก็บข้อมูลแบบเจาะจง ใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ รวมถึงการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยทำการศึกษาในสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ไชยขุนเขา) 8 พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว การศึกษาในเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามจำนวน 244 ชุด ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบ ได้แก่ สถิติทดสอบค่าที และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การศึกษาเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแนวทางสำคัญจำนวน 5 คน เพื่อศึกษาแนวทางและกระบวนการพัฒนาการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ และหลังจากผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติแล้ว ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์รายบุคคล ตรวจสอบความถูกต้อง ความน่าเชื่อถือ ความเรียบร้อยสมบูรณ์ของข้อมูลหลังจากการสัมภาษณ์เสร็จสิ้น และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์เนื้อหาสำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ **ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป** 1) ควรวิจัยเรื่องการให้บริการของเจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยววิถีชุมชน จังหวัด

สุราษฎร์ธานี 2) ควรวินิจฉัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลสำเร็จในการทำงาน กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

เอกสารอ้างอิง

- กรมการท่องเที่ยว. (2561). สถิตินักท่องเที่ยว. เรียกใช้เมื่อ 23 สิงหาคม 2561 จาก <http://surat.nso.go.th/>
- กิตติ มิลำเอียง. (22 ตุลาคม 2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี. (ลลิล แซ่ลิ้ม, ผู้สัมภาษณ์)
- ชัยนุวัฒน์ ปูนคำปิ่นและชัยพงษ์ สำเนียง. (2555). การท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community - Based Tourism) การสร้าง ขยายเศรษฐกิจและวิถีชีวิตท้องถิ่น. เรียกใช้เมื่อ 24 สิงหาคม 2561 จาก <https://prachatai.com/journal/2012/04/39979>
- ทิพย์มพร สุทธิอุดมรัตน์. (29 ตุลาคม 2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติกรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี. (ลลิล แซ่ลิ้ม, ผู้สัมภาษณ์)
- ธนิดา ฐิติภากร. (2546). การเปรียบเทียบความโปร่งใสการบริหารงานของเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รัฐกร กลิ่นอุบล. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติ กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วาสนา ปาปะตัง. (2552). การพัฒนารูปแบบการนำนโยบายไปสู่ปฏิบัติโดยประยุกต์รูปแบบการพัฒนาองค์การสำนักกองแผนงาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ใน วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการระบบสุขภาพ. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี. (2561). ข้อมูลทั่วไปของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสุราษฎร์ธานี. เรียกใช้เมื่อ 23 สิงหาคม 2561 จาก <https://suratts.mots.go.th/>
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (2560 – 2564). เรียกใช้เมื่อ 23 สิงหาคม 2561 จาก https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422

- สุจิน นาคบำรุง. (14 กันยายน 2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี. (ลลิล แซ่ลิ้ม, ผู้สัมภาษณ์)
- สุภาภรณ์ สุทธิกิจ. (17 ตุลาคม 2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายท่องเที่ยววิถีชุมชนไปปฏิบัติ กรณีศึกษา การท่องเที่ยววิถีชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี. (ลลิล แซ่ลิ้ม, ผู้สัมภาษณ์)
- อัษฎาฐ พรชัย. (2549). การนำนโยบายไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีโครงการธนาคารประชาชนของธนาคารออมสินสำนักงานใหญ่. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อิทธิชัย สีดำ. (2553). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติ : ศึกษากรณี ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในจังหวัดปัตตานี. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหิดล.